

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: ADMIRAL GLOBAL BETTING a.s., IČ 26232375, se sídlem Komořany 146, 683 01 Komořany, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 1.8.2014, č.j. KrÚ 51194/2014,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 10.7.2014, č.j. 18923/2014, jímž bylo na základě obecně závazné vyhlášky města Litomyšl č. 1/2014, o zákazu provozování loterií a jiných podobných her na území města Litomyšl (dále jen „OZV č. 1/2014“), zrušeno povolení provozu 3 ks výherních hracích přístrojů, vydané Městským úřadem Litomyšl dne 16.12.2013, pod č.j. ŽÚ/13/RA-174. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Předně uvedl, že danou problematiku upravovaly dvě obecně závazné vyhlášky, tj. výše zmíněná OZV č. 1/2014 a dále i obecně závazná vyhláška města Litomyšle č. 4/2011, která byla přijata za úplně jiného znění zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích (dále jen „*zákon o loteriích*“). V neposlední řadě, stejně jako v odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím, namítl nepřipustnou retroaktivitu ust. § 43 zákona o loteriích, podle žalobce se jedná o pravou retroaktivitu. Dále namítl, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 43 zákona o loteriích, toto ustanovení hovoří o okolnostech, které „*nastanou*“, což znamená, že takových okolností musí být minimálně dvě a více. Zastupitelstvo města Litomyšl však přijalo jen a pouze OZV č. 1/2014, pokud by to byl důvod, kterým legitimuje zahájení řízení dle ust. § 43 odst. zákona o loteriích, jde stále jen a pouze o jednu jedinou okolnost. Dále namítl v části III. žaloby, že OZV č. 1/2014 je v kolizi s právním pořádkem České republiky, z jejího textu lze dovodit, že se vztahuje na celé území města Litomyšl, tj. zakazuje provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her na celém území obce, když mimo loterie uvedené pod § 2 písm. e), g), i), j), l), m) a n) zákona o loteriích zakazuje loterie dle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Na území ČR jsou legálně provozovány loterie a jiné podobné hry prostřednictvím sítě internet – jedná se o kurzové sázky na internetu, na tyto loterie však znění OZV č. 1/2014 nedopadá, je tomu tak proto, že „*na území města Litomyšle si můžu (např. na lavičce na náměstí, na nástupišti autobusu, v budově školy apod.) legálně vsadit např. na zápas HC Kometa: HC Pojišťovna Pardubice*“. Tato vyhláška se stává výrazně diskriminační, není vymahatelná vůči všem, je neplatná. Tato vyhláška „*neměří na území města Litomyšle všem jejím adresátům stejným metrem*“. V části IV. žalobce namítl, že zákon č. 300/2011 Sb., dle kterého (§ 50 odst. 4 zákona o loteriích) byla OZV č. 1/2014 přijata, tak tento zákon „*nebyl přijat v souladu s přístupovými dohodami k ES*“. Nebyl dodržen notifikační proces, dále uváděl argumentaci o tom, že tento zákon byl přijat v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES. Žalobce dospěl k závěru, že s odvolání na judikaturu Soudního dvora ES (dále též i „*ESD*“) vady procesu, ve kterém byl zákon č. 300/2011 Sb. přijat, způsobují nepoužitelnost a právní nevynutitelnost zákona vůči jeho adresátům. Ministerstvo financí mělo předložit případ ESD, aby bylo zahájeno řízení o předběžné otázce. Žalobce navrhl, aby krajský soud předložil předběžnou otázku u ESD. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Dne 27.7.2015, tedy již po lhůtě pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění), obdržel krajský soud doplnění žaloby ze dne 24.7.2015. V té žalobce aplikoval rozsudek Soudního dvora Evropské unie („*SDEU*“) ze dne 11.6.2015 ve věci C-98/14, zdůraznil, že s odkazem na tento rozsudek byl porušen princip legitimního očekávání ze strany žalobce, namítl, že by soud měl posoudit danou věc „*z pohledu řádné aplikace unijního práva*“, tj. posoudit soulad „*stávající národní úpravy s výše uvedenými prameny unijního práva*“. Opětovně zdůraznil, že ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích způsobuje retroaktivitu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí s tím, že z části se žaloba shoduje s odvolacími námitkami, se kterými se vypořádal v žalovaném rozhodnutí, notifikační proces nebyl v rozporu se směrnicí Evropské komise, odkázal na rozhodovací praxi Ústavního soudu ČR. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud se v první řadě zaměřil na **stěžejní otázku** v projednávané věci, tj. na **posouzení zákonnosti postupu správních orgánů při vydání rozhodnutí napadeného žalobou**, jímž bylo zrušeno povolení k provozu 3 ks výherních hracích přístrojů na období od 1.1.2014 do 31.12.2014 (jednalo se o již výše zmíněné rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 16.12.2013). V dané věci **postupovaly správní orgány v souladu s platnou právní úpravou, a to konkrétně dle ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích**, podle kterého orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné. A právě takovou okolností ve smyslu ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích byla výše zmíněná **obecně závazná vyhláška města Litomyšl, tj. OZV č. 1/2014, kterou bylo mimo jiné zakázáno provozování výherních hracích přístrojů na celém území města Litomyšl**. Je sice pravdou, že povolení k provozu výherních hracích přístrojů bylo vydáno před nabytím účinnosti OZV č. 1/2014, avšak **žalobce nemohl legitimně očekávat v době vydání tohoto povolení, že toto bude platit „věčně“ a nelze je již nikdy zrušit**. Žalobce jako provozovatel těchto výherních hracích přístrojů si stejně jako každý jiný subjekt práva mohl a měl být vědom rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů, včetně obecně závazných vyhlášek. To ostatně plyne i z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 4.2.1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96, v němž Ústavní soud konstatoval, že „*zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spjata se zásahem do principu rovnosti a ochrany důvěry občana v právo*“). Obdobně pak Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (112/2013 Sb.) konstatoval, že „*za legitimní očekávání nelze považovat předpoklad provozovatelů interaktivních videoloterních terminálů, že správní praxe ministerstva spojená s opomíjením práva obcí na samosprávu bude pokračovat*“. K závěru, že v obdobných případech zrušení povolení provozu výherních hracích přístrojů na základě obecně závazné vyhlášky obce nemůže být porušena zásada legitimního očekávání, dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.2.2015, č.j. 6As 285/2014-32 (zejména bod 34, 35) a krajský soud v podrobnostech na tento rozsudek odkazuje. Z tohoto rozsudku NSS zároveň vyplývá, že **postup správních orgánů byl naprosto legální, když ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích umožňuje správnímu orgánu zahájit řízení podle tohoto ustanovení zejména v případě, kdy se povolení k provozu výherního hracího přístroje dostane do kolize s obecně závaznou vyhláškou** (srov. rozsudek NSS ze dne 24.2.2015, č.j. 6As 285/2014, odst. 26-28). O zákonnosti postupu správních orgánů je v neposlední řadě třeba konstatovat zcela zásadní důvod, který žalobce pochopitelně zcela pomíjí, který byl aplikován v judikatuře Ústavního soudu a i NSS. Tento důvod totiž mimo jiné i sám o sobě je schopen „*ospravedlnit*“ existenci ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích, který rovněž žalobce v žalobě napadá, resp. namítá jeho neústavnost. Jak totiž sám Ústavní soud v nálezu ze dne 7.9.2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (odst. 37) uvedl, „*loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit, neboť svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí*“. Proto dokonce i NSS při aplikaci tohoto nálezu Ústavního soudu a zdůvodnění ústavnosti ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích dospěl k závěru, že „*hazardní hry tohoto typu lze bez rozpaků postavit na roveň prodeji alkoholu či cigaret – jedná se o společensky problematické aktivity, které stát regulací (byť s nepopíratelným fiskálním efektem) toleruje mimo jiné pro to, že snaha o jejich úplné potlačení by mohla za určitých okolností vyvolat další negativní jevy (jak ukázal nezdařený pokus s prohibicí v USA ve 20. letech minulého století)*. Má-li se

*však tato, v podstatě nežádoucí podnikatelská činnost za všech okolností udržet ve společensky přijatelných mezích, je třeba umožnit exekutivě, aby reagovala na změny, které přináší mimo jiné i vývoj společnosti (včetně právního diskurzu), a aby měla možnost upřednostnit žádoucí veřejné zájmy a ochranu zranitelných skupin obyvatel před soukromým zájmem provozovatelů hazardních her na dosažení zisku“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24.2.2015, č.j. 6As 285/2014-32, odst. 30). Ostatně ve výše citovaném nálezu Ústavní soud jasně již v r. 2011 dospěl k závěru o tom, že **obce mají nepochybně právo regulovat činnost provozovatelů výherních hracích přístrojů na svém území**, když se jedná o otázku místního pořádku, což spadá do samostatné působnosti obcí. Krajský soud se tedy neztotožnil s námitkou žalobce o neústavnosti a nezákonnosti postupu správních orgánů, když neshledal ani samotnou vyhlášku č. 1/2014 za předpis, který by byl v kolizi s právním pořádkem České republiky. Krajský soud neshledal uvedenou vyhlášku za „diskriminační“, tj. za vyhlášku, která by na území města Litomyšle „všem jejím adresátům neměřila stejným metrem“. Pokud žalobce namítl, že cit. vyhláška je diskriminační, tak rovněž nelze žalobci přisvědčit. Uvedenou obecně závaznou vyhláškou bylo na celém území obce zakázáno, ostatně jak sám žalobce v žalobě uvedl, provozování loterií uvedených v § 2 písm. e), g), i), j), l), m) a zároveň i provozovatelů loterií a jiných podobných her podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tedy **zákaz tak zcela nepochybně dopadl na všechny subjekty bez rozdílu, a proto nedošlo k porušení ústavně chráněného principu rovnosti**. Nelze totiž namítat nerovnost tam, kde právní předpis stanoví pro všechny subjekty, které lze zahrnout pod osobní rozsah právního předpisu, tj. provozovatele sázkových her, loterií a jiných podobných her, stejné podmínky (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 2.4.1996, sp. zn. Pl. ÚS 47/95). Pokud se týče námítky údajných retroaktivních účinků ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích, je nutné **poukázat na skutečnost, že tuto problematiku posuzoval jak NSS, tak i Ústavní soud a krajský soud nenalezl důvod, proč by se od nich měl v tomto případě odchýlit**. Na rozdíl od žalobce totiž Ústavní soud a potažmo i NSS dospěl k závěru, že zrušení takového povolení se **neocitá v rozporu s principiálním zákazem retroaktivity práva**, přičemž se jedná pouze o nepravou retroaktivitu, která je „v souladu se zásadou ochrany důvěry v právo tehdy, pokud je vhodná a potřebná k dosažení zákonem sledovaného cíle a při celkovém poměrování „zklamané“ důvěry a významu naléhavosti důvodů právní změny bude zachována hranice únosnosti“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19.4.2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10 a potažmo i rozhodnutí Spolkového ústavního soudu ze dne 7.6.2010, sp. zn. 2BvL 14/02, bod 58, ze kterého Ústavní soud mimo jiné v tomto rozhodnutí citoval). Jinak řečeno, „půjde o nepřipustnou nepravou retroaktivitu, pokud s ohledem na princip právní jistoty a ochrany důvěry v právo převáží zájem jednotlivce na dalším trvání existující právní úpravy nad zákonodárcem vyjádřeným veřejným zájmem na její změně“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24.2.2015, č.j. 6As 285/2014-32, bod 36). A že v daném případě **zájem žalobce jako jednotlivce nemůže převážet nad zákonodárcem vyjádřeným veřejným zájmem na změně právní úpravy zahrnující i možnost obcí rozhodovat o zrušení již vydaných povolení k provozu výherních hracích přístrojů, o tom nelze mít pochybnosti** (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 56/10, rozsudek NSS ze dne 24.2.2015, č.j. 6As 285/2014-32 a dále i rozsudek NSS ze dne 22.7.2015, č.j. 10As 62/2015-170). Námitku zahrnující tvrzení žalobce o souběhu obecně závazných vyhlášek regulujících provoz loterií a jiných podobných her na území města Litomyšl, uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proto bylo podstatné, zda se s touto námitkou vypořádal žalovaný, když soud není další třetí instancí ve správním řízení, tedy jestliže uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8Afs 55/2005-74). Jak*

vyplývá z žalovaného rozhodnutí, vypořádal se žalovaný s touto námitkou následujícím způsobem: „*Odvolatel se zmiňuje, že regulace provozu loterií a jiných podobných her na území města Litomyšl je uvedena ve dvou obecně závazných vyhláškách, a to OZV č. 1/2014 s účinností od 12.5.2014 a obecně závazné vyhlášce č. 4/2001, o zákazu provozování výherních hracích přístrojů na veřejně přístupných místech v městě Litomyšl.*

K tomuto bodu uvádí odvolací orgán, že obě vyhlášky byly vydány na základě zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění aktuálním v době vydání vyhlášky, a zákona o loteriích, ve znění aktuální v době vydání vyhlášky. I přesto, že OZV č. 1/2014 neobsahuje doslovné zrušovací ustanovení, je nutné dodržet obecné interpretační pravidlo „Lex posterior derogat priori“, dle kterého později schválený právní předpis nahrazuje normu dřívější. Dále je nutné poznamenat, že OZV č. 1/2014 místa zákazu uvedená v původní vyhlášce rozšiřuje, není s ní tedy v rozporu, resp. nenastala situace, že by pozdější vyhláška povolila provoz tam, kde jej dřívější vyhláška zakazovala. Nicméně je nutné poznamenat, že pro právní jistotu adresátů obecně závazných vyhlášek je vhodné ve zrušovacích ustanoveních nových právních předpisů uvést, které právní předpisy jsou rušeny a nespolehat pouze na výše uvedené pravidlo. Neuvedení zrušovacího ustanovení však nemůže být důvodem pro zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí.“ Proti tomuto závěru žalovaného a v něm obsažené argumentaci, žalobce v podstatě v žalobě **nic nenamítl**, tedy ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.r.s. neuvedl **žádnou námitku**, která by obsahovala skutkové a právní důvody, ze kterých považuje žalobce tento závěr žalovaného za nezákonný. **Není úkolem soudu ve správním soudnictví, aby nahrazoval činnost žalobce při formulaci žalobních námitek** a sám je dotvářel, tedy v případě této námítce uvedené již v odvolání, se kterou se přezkoumatelným způsobem vypořádal žalovaný v žalovaném rozhodnutí, aby sám vymýšlel právní a skutkové důvody, kterými by doplňoval tuto žalobní námitku a zkoumal správnost argumentace žalovaného. Navíc krajský soud považuje výše citovaný závěr žalovaného k této námitce za správný a námitku žalobce naopak nepovažuje za důvodnou. Ve vztahu k posouzení ústavnosti citované vyhlášky města Litomyšl navíc krajský soud musel poznamenat, že rovněž proti této vyhlášce jiný žalobce v obdobné věci (vedené krajským soudem pod sp. zn. 52Af 37/2014) vznášel obdobné námitky, krajský soud v obdobné věci tyto námitky považoval za nedůvodné, žalobu zamítl rozsudkem ze dne 5.3.2015, č.j. 52Af 37/2014-115 a NSS kasační stížnost žalobce (SYNOT TIP, a.s.) rozsudkem ze dne 22.7.2015, č.j. 10As 62/2015-170 zamítl, když mimo jiné se v tomto rozsudku vyjádřil i k další námitce žalobce obsažené v části IV. žaloby v dané věci, která se týkala údajného nedodržení **notifikačního procesu při přijímání zákona č. 300/2011 Sb.**, který byl podkladem pro vydání výše zmíněné obecně závazné vyhlášky č. 1/2014. S odkazem na tento rozsudek NSS (ze dne 22.7.2015, č.j. 10As 62/2015-170) krajský soud zastává názor, že **OZV č. 1/2014 ob stojí i bez výslovného odkazu na § 50 odst. 4 loterijního zákona**. V dané věci se úvahy žalobce o nedodržení řádného notifikačního procesu zákona č. 300/2011 Sb., „*včetně úvah o předložení předběžné otázky, se proto stávají v nynější kauze nadbytečné a na výsost akademické*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2015, č.j. 10As 62/2015-170). V podrobnostech pak krajský soud ve vztahu k této námitce odkazuje na argumentaci obsaženou v cit. rozhodnutí NSS a dále na jeho rozsudek ze dne 24.2.2015, č.j. 6As 285/2014-32 (odst. 11-23), ve kterých byla posuzována námitka údajného protiprávního přijetí a nedodržení řádného notifikačního procesu zákona č. 300/2011 Sb., přičemž z těchto rozsudků vyplývá, že tento žalobní bod obsahuje námitky v podstatě **akademické a nadbytečné**, když zmíněná **OZV č. 1/2014 ob stála i ve světle závěrů NSS, opřených o dlouholetou a konstantní judikaturu Ústavního soudu**. Pokud tyto závěry žalobce zpochybňuje, nepřísluší podepsanému soudu měnit závěry Ústavního soudu a z nich vycházejících závěrů NSS uvedených ve výše

citované judikatuře. To se týká i doplnění žaloby, které již bylo učiněno po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), takže soud by k němu neměl přihlížet. Avšak i v tomto doplnění nebyly obsaženy námitky, které by mohly ovlivnit výše zmíněné závěry. V doplnění žaloby totiž aplikoval žalobce judikaturu SDEU a dožadoval se posouzení případu z pohledu „*řádné aplikace unijního práva*“, tedy **aby soud posoudil soulad stávající národní právní úpravy s prameny unijního práva**. S obdobným požadavkem v obdobné věci, a to dokonce v případě aplikace stejné výše zmíněné vyhlášky č. 1/2014, se zabýval již i **NSS v rozsudku ze dne 22.7.2015, č.j. 10As 62/2015-170**, když vycházel z předchozí své judikatury (rozsudek NSS ze dne 24.2.2015, č.j. 6As 285/2014-32). V projednávané věci, stejně tak jako v případě věci řešené NSS v cit. rozsudku, předmětem řízení bylo zrušení dříve vydaného povolení k provozu hracích přístrojů žalobce jako české obchodní společnosti, kterým došlo ke zkrácení původně povolené doby provozu tohoto hracího přístroje. Na věc tedy „*právo EU nedopadá, a nejsou tu ani splněny jakékoliv další podmínky, pro které by zdejší soud považoval za nutné položit předběžné otázky formulované stěžovatelkou*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2015, č.j. 10As 62/2015-170, odst. 19). **Na postavení žalobce právo Evropské unie včetně listiny EU nedopadá**, když působnost Listiny základních práv Evropské unie je ve vztahu k jednání členských států definovaná v jejím článku 51 odst. 1, podle něhož jsou ustanovení Listiny EU určena členským státům, výhradně pokud uplatňují právo unie (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 26.2.2013 ve věci C-617/10). Navíc směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu, jejímž cílem je usnadnění výkonu svobody usazování pro poskytovatele služeb a volného pohybu služeb při zachování vysoké kvality služeb, výslovně vylučuje ze své věcné působnosti hazardní hry, které vyžadují peněžité vklady, včetně loterií, hazardních her v kasinech a sázkových her (čl. 2 odst. 2 písm. h/). **V předmětné oblasti hazardu nejsou regulovány unijním právem a dotčená ustanovení loterijního zákona nemají za cíl provádět ustanovení unijního práva**. Samotné Listiny základních práv EU se žalobce v daném případě dovolávat nemůže, neboť není osobou využívající v daném případě svobody pohybu osob, zboží a služeb a na jeho postavení tak nedopadá právo Evropské unie včetně Listiny EU (srov. rozsudek NSS ze dne 24.2.2015, č.j. 6As 285/2014-32, odst. 40 a 41, dále i rozsudek NSS ze dne 22.7.2015, č.j. 10As 62/2015-170, odst. 12-20). Tento závěr se týká i aplikace rozsudku SDEU ze dne 11.6.2015 ve věci C-98/14, kdy SDEU odpověděl na předběžnou otázku položenou Městským soudem v Budapešti. Jak vyplývá z tohoto rozsudku, v tomto případě na rozdíl od projednávané věci bylo nutné aplikovat unijní právo, neboť ve věci řešené SDEU byla činnost provozována především prostřednictvím přístrojů pocházejících z jiných členských států a část klientely tvořili občané Evropské unie na dovolené v Maďarsku (srov. rozsudek SDEU ze dne 11.6.2015 ve věci C-98/14, bod 13 a dále pak zejména bod 23-28, ve kterém byla řešena pravomoc Soudního dvora, přičemž aplikací unijního práva byla právě podložena skutečností, že „*z předkládacího rozhodnutí je patrné, že část klientely žalobkyň v původním řízení tvořili občané unie na dovolené v Maďarsku*“). V této věci se však o takový případ nejednalo, tedy „*část klientely žalobce netvořili občané unie na dovolené*“ v České republice, když naopak žalované rozhodnutí bylo vydáno na základě § 43 odst. 1 zákona o loteriích ve spojení s obecně závaznou vyhláškou města Litomyšl č. 1/2014, přičemž řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, nevykazovalo vzhledem k neexistenci přeshraničního prvku žádnou vazbu s unijním právem, klientelu žalobce netvořili občané unie na dovolené v České republice, proto bylo nutné zohlednit skutečnost, že tato oblast hazardu není regulovaná unijním právem a rovněž ustanovení loterijního zákona nemá za cíl provádět ustanovení unijního práva, jakož směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na

vnitřním trhu, výslovně vylučuje ze své věcné působnosti hazardní hry, které vyžadují peněžité vklady, včetně loterií, hazardních her v kasinech a sázkových her (čl. 2 odst. 2 písm. h/ této směrnice), jak soud již ostatně výše uvedl. Proto **nebylo možné v dané věci ani aplikovat judikaturu SDEU**. V tomto doplnění žaloby dále žalobce zopakoval své námitky týkající se legitimního očekávání a údajné retroaktivity, s těmito námitkami se soud již výše vypořádal a shledal je nedůvodnými.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, neboť byl v řízení neúspěšný a žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24.9.2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová